

[Christophersen]

svar for. Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke vil anfægte partiernes ret til at vurdere Danmarks økonomiske situation, som de gør. De er naturligvis i deres fulde ret til at mene, at der ikke bør gøres andet og mere.

Men jeg må for venstres vedkommende sige, at vi finder denne kurs overordentlig farlig. Den er farlig, fordi den bunder i en komplet undervurdering af hele vort økonomiske problems omfang og alvor. Den er farlig, fordi den bygger på den tankegang, at vi har masser af tid til at løse vore problemer, mens realiteten er, at vi kun har ganske få år – måske ikke engang det – og den er farlig, fordi den skaber skuffelse både i udlandet og herhjemme i befolkningen. Denne politik kan naturligvis ikke virke overbevisende på vore udenlandske kreditorer eller på de økonomiske organisationer og institutioner, som stadig mere vagtsomt følger, hvad der sker med den danske økonomi. Den må tværtimod skuffe dem dybt og indgive dem fornemmelsen af, at vi mangler den politiske vilje til at klare problemerne på egen hånd.

Denne politik føler vi også svigter befolkningens forventninger om, at folketinget nu vil stille dem over for de nødvendige krav om omfattende ændringer i hele det økonomiske liv, og dermed indebærer forliget også en alvorlig politisk risiko, en risiko for, at vinterens pessimisme og dette forårs skuffede forventninger vil blive afløst eller suppleret med en politisk apati og en mistillid til selve vort politiske systems funktionsevne.

Ja men, siger så regeringen og forligspartierne, vi støtter jo erhvervslivet. Men hvad er sandheden om den påstand? Sandheden er, at i december 1979 gennemførtes en lang række love, som formentlig dræner dansk erhvervsliv for et sted mellem 1,5 og 2 mia kr. i det kommende år. Nu pålægger man derefter virksomhederne en ekstra byrde til socialudgifter og arbejdsmarkedsudgifter på omkring 600 mill. kr. Til gengæld tilbyder man at gennemføre skatteændringer og andet til en værdi af lidt over 1 mia kr. Enhver kan sige sig selv, at den grundskade, dele af erhvervslivet er blevet påført i december 1979, og den pessimisme, der fulgte af det, naturligvis ikke bliver rettet op, fordi man sætter dette plaster på såret, men det er alene, hvad der ligger i erhvervsstøtten. Jeg kan endda forstå på de sidste par dages forløb, at selv det beskedne forslag til en refinansierings-

ordning for landbruget, som regeringen havde udarbejdet, og som man jo har forstået er blevet forhandlet med landbrugets organisationer – jeg ved ikke, om det er korrekt, det vil jeg heller ikke blande mig i – under forhandlingerne er blevet stærkt forringet. Det synes jeg understreger, at det erhvervsvenlige kan ligge på et beskedent sted for nu at sige det venligt.

Ja men, siger så nogle af partierne, vi har undgået nogle af regeringens oprindelige forslag; det gælder f. eks. den statslige ejendomsskat. Men dér vil jeg rigtignok gerne have lov til at spørge: hvem skulle regeringen have gennemført den med? Det kunne jo slet ikke være vedtaget, og regeringen havde i øvrigt allerede opgivet det forslag efter sin første indledende sondering. Det samme gælder det meget omtalte folkepensionsforslag. Hvem skulle regeringen dog gennemføre det forslag med? Jeg har meget svært ved at få øje på et flertal for det forslag her i folketinget. Jeg er ikke engang sikker på, at socialdemokratiet i sidste instans ville have tilhørt det flertal.

Sagen er, at man ikke har undgået væsentlige regeringsforslag, som man ikke i forvejen kunne have undgået. Til gengæld har man accepteret en hel del, som man sagtens kunne have undgået. For hvert af de deltagende partier havde jo eksempelvis i deres magt at undgå afgiftsforhøjelser, som i denne situation kun kan føre til større lønglidning, større skattetryk og flere omgælder. Hvert af de deltagende partier havde haft det i deres magt at tvinge regeringen til at gennemføre større besparelser, men de brugte ikke den mulighed.

Ja men så har vi opnået større politisk stabilitet, siges der. Og hvad betyder så det? Ja, det betyder jo, at nu påtager man sig det parlamentariske ansvar for regeringens liv og dermed for en farlig økonomisk kurs. Det betyder desuden naturligvis, at man sikrer regeringen muligheden for fortsat på en række andre områder, f. eks. skole- og kulturområdet, frit at fremsætte sine forslag og føre dem gennem folketinget sammen med f. eks. SF, VS og retsforbundet, hvis nu regeringen vil det, men derimod har man afskåret sig selv fra at støtte en række af de ting, som man egentlig gerne ville støtte, og som man måske kunne have fået igennem, f. eks. op-